

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 246/2025
05.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Комунлац“ Бујановац, чији је пуномоћник Радомир Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2954/2024 од 24.09.2024. године, у седници одржаној 05.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2954/2024 од 24.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2954/2024 од 24.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 290/2021 од 16.07.2024. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године исплати 5.208,58 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.09.2018. године од 01.12.2019. године исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име пореза и доприноса код надлежног фонда ПИО, уплати по стопи на дан уплате на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име мање исплаћене накнаде за топли оброк за период од 01.09.2018. године до 01.08.2020. године исплати износ од 60.921,06 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име мање исплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за

период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, исплати износ од 49.591,75 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати на име солидарне помоћи за 2018, 2019. и 2020. годину новчани износ од 97.533,33 динара, са законском затезном каматом која доспева на начин наведен у том ставу изреке, као неоснован. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати на име пореза и доприноса код надлежног фонда ПИО по стопи на дан уплате, за разлику мање исплаћене накнаде за исхрану – топли оброк за период од 01.09.2018. године до 01.08.2020. године, за разлику мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, као и у делу којим је тражио да се обавезе туже и да тужиоцу исплати на ме пореза и доприноса код надлежног Фонда ПИО, по стопи на дан уплате, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године, на износе наведене у том ставу изреке, као неоснован. Ставом осмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 109.800,00 динара с тим што ће на износ од 106.000,00 динара камата тећи у смислу члана 277. Закона о облигационим односима почев од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж1 2954/2024 од 24.09.2024. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Основног суда у Бујановцу П1 290/2021 од 16.07.2024. године у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке, а жалбе тужиоца и туженог, у том делу, одбио као неосноване. Ставом другим изреке преиначена је иста пресуда у ставу осмом изреке тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.800,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 106.000,00 динара почев од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против ставова првог и трећег изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредба овог закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћене разлике зараде до минималне зараде за период од 01.09.2018. године до 01.12.2019. године. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен донета је применом одредбе члана 111. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005...13/2017 и не одступа од уједначене судске праксе у тумачењу и примени материјалног права у коме је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и потреба чланова њихових породица, на начин предвиђен Конвенцијом међународне организације рада број 131 и Препоруком број 136 о утврђивању минималних надница. Тужени уз ревизију није доставио другачије одлуке судова у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Што се тиче одлуке о трошковима парничног поступка, њу суд доноси у сваком конкретном предмету на основу успеха странака у поступку и предузетих радњи те, с тим у вези, нема услова за уједначавањем судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побийаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправном споровима ако вредност предмета спора побийаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 13.09.2021. године, вредност предмета спора побийаног дела је 5.208,59 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа (код којих је ревизија увек дозвољена), а да је побийана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић